

Arrest

nr. 222 983 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen: X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, broers E. en D. en hun zus A., allen begeleide minderjarigen, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2018 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

4. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst opgemerkt dat, wat de opmerking van verzoekers' vader betreft dat zijn kinderen, thans verzoekers, niet kunnen terugkeren naar Kosovo omdat hij vreest dat zij er het slachtoffer kunnen worden van hun oom, een veroordeelde pedofiel die sinds diens vrijlating terug in het ouderlijk huis in Ferizaj woont, niets het gezin van verzoekers ertoe verplicht zich bij een terugkeer naar Kosovo terug in het ouderlijk huis te vestigen. De door de vader van verzoekers ingeroepen redenen om niet buiten het ouderlijk huis te Ferizaj te gaan wonen bij terugkeer naar Kosovo zijn evenwel van louter persoonlijke en socio-economische aard en ressembleren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekers een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de verklaring van verzoekers' vader dat hij nooit sociale steun heeft ontvangen in Kosovo, wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal nam in hoofde van verzoekers' ouders, waaruit blijkt, zo stelt de commissaris-generaal, dat ze hier wettelijk gezien geen recht op hadden en dat er ook geen elementen werden aangehaald waaruit bleek dat ze geen sociale steun kregen om redenen die verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of in

de definitie van subsidiaire bescherming, hetgeen luidens de bestreden beslissingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen opgemerkt dat verzoekers' vader niet aannemelijk maakt dat verzoekers of hun ouders in hun naam, in geval van eventuele problemen met hun oom, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor verzoekers sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op grond van informatie waarover de commissaris-generaal beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo, is hij de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers E. en D. in België naar school gaan en de lessen regelmatig volgen, zoals aangetoond wordt door het schoolattest, en dat hun vader in geval van terugkeer naar Kosovo niet zou weten in welk schooljaar hij hen zou moeten inschrijven, betreffen, zo stelt de commissaris-generaal, elementen die niet relevant zijn bij de beoordeling van hun vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van hun land van herkomst.

De door verzoekers neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.2. De Raad wijst erop dat, zoals in het verzoekschrift correct wordt opgemerkt, de commissaris-generaal het gerechtelijk verleden van de oom van verzoekers niet in twijfel trekt. Uit de stukken neergelegd door en de verklaringen van verzoekers' vader blijkt dat diens broer in april 2004, oftewel inmiddels reeds vijftien jaar geleden, werd veroordeeld voor seksueel misbruik van een minderjarige.

5.3. Echter, uit niets blijkt en verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat zo er zich al in de toekomst eventuele problemen met die oom zouden voordoen –verzoekers brengen allermindst concrete indicaties in die zin aan-, zij hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten.

De algemene argumentatie in het verzoekschrift waarbij o.a. wordt aangevoerd dat "(...) verzoekers in een dergelijke context niet op een bescherming van de nationale autoriteiten mag hopen", dat "(...) de klachten die ingediend kunnen worden niet tot vervolgingen leiden om reden van het gebrek aan middelen of van de uitgeoefende druk", dat "gezien deze feiten door de autoriteiten zelf worden begaan, verzoekers in geval van terugkeer naar hun land van herkomst niet op enige bescherming van deze autoriteiten zullen genieten", en dat "(...) de Kosovaarse autoriteiten een dergelijke bescherming niet bieden", berust, gelet o.a. ook op het feit dat verzoekers' vrees dienaangaande louter hypothetisch is nu er zich tussen hen en die oom persoonlijk nog geen problemen hebben voorgedaan en hun vrees dus enkel berust op de veronderstelling dat er zich bij een terugkeer naar Kosovo mogelijks problemen zouden kunnen voordoen, en gelet inzonderheid ook op het feit dat zij hun vrees voor een dergelijk scenario (nog) niet aan de Kosovaarse autoriteiten hebben kenbaar gemaakt, niet op eigen, concrete en

persoonlijke ervaringen, en mist derhalve grondslag en ernst. Indien de Kosovaarse autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van verzoekers' vrees voor hun oom (bij een eventuele samenwoning in de toekomst in Kosovo), kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden, en kan hen bezwaarlijk ernstig (op voorhand al) worden verweten dat een eventuele aangifte of klacht toch niets zou opleveren. Uit het (gerechtelijk) verleden blijkt bovendien dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk en effectief hebben opgetreden tegen de oom van verzoekers.

Het is geenszins ernstig om, zoals verzoekers, op algemene wijze te opperen dat men in geval van eventuele problemen bij een terugkeer naar Kosovo geen beroep zal kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten en zij hen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden, wanneer men, zoals in het geval van verzoekers, zelfs nog niet enige poging en moeite heeft ondernomen om zijn/haar vrees dienaangaande bij de autoriteiten aan te kaarten.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers ('ouders en/of raadsman) geen afdoende uitleg bieden waarom zij zich bij een terugkeer naar Kosovo niet elders buiten het ouderlijk huis kunnen vestigen, waar(in) beweerdelijk de oom van verzoekers terug zijn intrek zou hebben genomen, daar zij zich in het verzoekschrift opnieuw beperken tot de uitleg die verzoekers' vader in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming uiteenzette omtrent het niet verkrijgen van sociale steun, en aangezien bijvoorbeeld niet met concrete en valabele elementen wordt aannemelijk gemaakt dat de ouders van verzoekers in Kosovo niet aan werk zouden kunnen geraken om zelf in voldoende inkomen en een onderkomen te voorzien, blijkt hoe dan ook uit niets dat als er zich al eventuele problemen in de toekomst met de oom van verzoekers zouden voordoen, het verzoekers dienaangaande aan nationale bescherming zou ontbreken.

5.4. Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift verwijzen naar allerlei informatie van o.a. enkele Europese instellingen, zoals de Europese Commissie, het Europees Parlement en de Raad van Europa, over o.a. de algemene situatie in en de problematiek van corruptie in Kosovo, alsook onder meer de situatie inzake mensenrechten in Kosovo, dient erop gewezen dat een dergelijke loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5.5. Verzoekers maken voorts zeer algemeen gewag van 'een burgeroorlog' in Kosovo, doch zij voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5.6. In de mate verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Waar in het verzoekschrift wordt geopperd dat "deze video de kans aanzienlijk groter maakt dat aan verzoekers de vluchtelingenstatus of minstens de status van subsidiaire bescherming toegekend zou worden", dient vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen video neerleggen.

6. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 april 2019, voeren verzoekende partijen aan dat geen rekening met hen werd gehouden. Zij wijzen erop dat hun ouders niet zomaar werk kunnen vinden bij terugkeer en zij dus geen geld zullen hebben om elders te wonen dan in het ouderlijk huis waar hun oom woont. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij zullen blootgesteld worden aan hun oom die in het verleden werd veroordeeld voor pedofilie en bescherming van de overheid onmogelijk is.

De Raad herneemt de grond in voormelde beschikking waar het volgende wordt vastgesteld:

“Echter, uit niets blijkt en verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat zo er zich al in de toekomst eventuele problemen met die oom zouden voordoen –verzoekers brengen allerm minst concrete indicaties in die zin aan-, zij hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten.

De algemene argumentatie in het verzoekschrift waarbij o.a. wordt aangevoerd dat “(...) verzoekers in een dergelijke context niet op een bescherming van de nationale autoriteiten mag hopen”, dat “(...) de klachten die ingediend kunnen worden niet tot vervolgingen leiden om reden van het gebrek aan middelen of van de uitgeoefende druk”, dat “gezien deze feiten door de autoriteiten zelf worden begaan, verzoekers in geval van terugkeer naar hun land van herkomst niet op enige bescherming van deze autoriteiten zullen genieten”, en dat “(...) de Kosovaarse autoriteiten een dergelijke bescherming niet bieden”, berust, gelet o.a. ook op het feit dat verzoekers’ vrees dienaangaande louter hypothetisch is nu er zich tussen hen en die oom persoonlijk nog geen problemen hebben voorgedaan en hun vrees dus enkel berust op de veronderstelling dat er zich bij een terugkeer naar Kosovo mogelijks problemen zouden kunnen voordoen, en gelet inzonderheid ook op het feit dat zij hun vrees voor een dergelijk scenario (nog) niet aan de Kosovaarse autoriteiten hebben kenbaar gemaakt, niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen, en mist derhalve grondslag en ernst. Indien de Kosovaarse autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van verzoekers’ vrees voor hun oom (bij een eventuele samenwoning in de toekomst in Kosovo), kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden, en kan hen bezwaarlijk ernstig (op voorhand al) worden verweten dat een eventuele aangifte of klacht toch niets zou opleveren. Uit het (gerechtelijk) verleden blijkt bovendien dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk en effectief hebben opgetreden tegen de oom van verzoekers.

Het is geenszins ernstig om, zoals verzoekers, op algemene wijze te opperen dat men in geval van eventuele problemen bij een terugkeer naar Kosovo geen beroep zal kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten en zij hen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden, wanneer men, zoals in het geval van verzoekers, zelfs nog niet enige poging en moeite heeft ondernomen om zijn/haar vrees dienaangaande bij de autoriteiten aan te kaarten.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers (' ouders en/of raadsman) geen afdoende uitleg bieden waarom zij zich bij een terugkeer naar Kosovo niet elders buiten het ouderlijk huis kunnen vestigen, waar(in) beweerdelijk de oom van verzoekers terug zijn intrek zou hebben genomen, daar zij zich in het verzoekschrift opnieuw beperken tot de uitleg die verzoekers' vader in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming uiteenzette omtrent het niet verkrijgen van sociale steun, en aangezien bijvoorbeeld niet met concrete en valabele elementen wordt aannemelijk gemaakt dat de ouders van verzoekers in Kosovo niet aan werk zouden kunnen geraken om zelf in voldoende inkomen en een onderkomen te voorzien, blijkt hoe dan ook uit niets dat als er zich al eventuele problemen in de toekomst met de oom van verzoekers zouden voordoen, het verzoekers dienaangaande aan nationale bescherming zou ontbreken."

De verzoekende partijen laten geheel na, daar zij zich ter terechtzitting slechts beperken tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen en kritiek, concrete en valabele argumenten bij te brengen die aan het voorgaande, en de overige in de beschikking van 2 april 2019 gedane vaststellingen, afbreuk doen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS